

HET KIND

DOOR GERARD WALSCHAP

XIII

TOEN Gust Tierens zaliger, meerderjarig geworden, er van onder trok, hij wist zelf niet waar naartoe, weg, weg, ver weg, sloop hij een laatsten keer, op levensgevaar, want vader had gedreigd hem neer te schieten, naar zijn moeder, liet haar een leegen revolver zien, waarmee hij zich voor haar voeten zou zelfmoorden, indien zij hem niet hielp, en maakte haar zoo nog een flinke som afhandig. Toen zijn zoon Henri ver weg wilde, deed hij juist het tegenovergestelde. Hij had geld en gaf het aan Bernard. Hij had het gemakkelijk verdiend en beeldde zich trotsch in, om het even waar zich spelenderwijze rijk te kunnen knoeien, maar eigenlijk wilde hij niet toegeven dat hij met geld een schuld wilde aflossen, welke zijn verlichte geest niet erkende. En Bernard overbluffen. Hij deed dat op zijn manier, per brief, als hij het gemakkelijker mondelings had kunnen regelen. En wat voor een brief weer.

„Strikt persoonlijk, Streng Biechtgeheim. Zeer eerwaarde Heer. Een zondaar, die onbekend wil blijven, neemt de eerbiedige vrijheid Ueerw. in verschillende stortingen eene niet nader bepaalde som over te maken bij wijze van restitutie, tot ontlasting van zijn geweten. Hij bidt u ootmoedig het bedrag in twee gelijke deelen ter beschikking te houden van het eerstgeboren kind van Mejuffer Irma Peleman enerzijds en de echtelingen Adolf en Clémence Coremans anderzijds. Deze personen mogen in geen geval den naam des edelen schenkers kennen, die den goeden God smeekt in Ueerw. steeds de gevoelens van diepe godsvrucht, die u thans bezielen, levendig te houden, opdat Ueerw. steeds zou voor oogen staan dat de eeuwige hel u wacht, indien het geld door uwe schuld zijne bestemming niet bereikt. Verder smeekt schenker den goeden God dit offer genadig te willen aanvaarden tot uitwissching zijner menigvuldige zonden, alsmede algeheele reiniging zijner beklagenswaardige ziel. Hij dankt Ueerwaarde van ganscher harte bij voorbaat en verblijft

totus tuus in Christo

Een boetvaardige zondaar.

Bernard maakt zich niet boos en Bernard lacht niet. Hij vindt dat uitstekend. Dat geld voor Irma en pleegouders bewijst dat Henri zich tegenover hen schuldig gevoelt en dus niet zoo onmenselijk is als hij gaarne beweert. Dat gevoel kan zoowel sterker worden als uitslijten. Bovendien is volgens hem Henriken onbewust zichzelf aan 't redden. Zeker en vast zit